

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1903.

Leto IV.

Škrateljček Sen.

Priplesal k nam škrateljček rdečih hlač
in s čepico modro vesel je
in srajco iz svile imel je,
ah, srajčico belo kot sneg
in plesal je, plesal vsevprek.

Veseli muzrli otroci ga so,
in on jih je božal in gledal
in bajk jim je mnogo povedal . . .
Pa zlato je mrežico vzel,
otrokom oči z njo odel.

In Vladku in Stanku in Milici
postale oči so meglene,
kot kadar jih spanec odene . . .
In čudno! Umolknejo vsi,
zapro se jim žive oči.

In škrateljček plašček razpel je rdeč,
pa vse tri je ljubko zagrnil
in legel je k njim in obrnil
pogled je vanje mameč in iskren,
zaspal pa ni z njimi škrat — Sen.

Zavrtel kolesje pri uri je sanj . . .
Ustvaril je lepe svetove
in vedno ustvarjal je nove . . .
Na licih otrokom lep plaval je smeh,
lep — kakor so rože v pomladnih dneh.

Andrej Rapè.